

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. W. i G. W.

przy uczestnictwie A. T., D. K., Anny M. i J. M.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania D. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 8 listopada 2007 r., sygn. akt V Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 8 listopada 2007 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c. oraz art. 175 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 2 k.c., uczestnik postępowania D. K. domagał się przyjęcia jej do rozpoznania, podnosząc, że skarga ta jest „oczywiście uzasadniona z uwagi na istotne zagadnienie prawne wywołujące potrzebę dokonania wykładni przepisów”. Stwierdzenie powyższe skarżący uzupełnił pytaniem dotyczącym oceny charakteru posiadania nieruchomości, której stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie domagali się w sprawie niniejszej wnioskodawcy oraz możliwości uznania, że okres posiadania niezbędny do jej nabycia uległ na skutek opisanych w skardze czynności wnioskodawców przerwaniu.

Skargę należało ocenić jako niedopuszczalną.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna, obok innych zasadniczych elementów, powinna także zawierać wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oraz uzasadnienie tego wniosku. Uzasadnienie to powinno obejmować szczegółową, jurydyczną argumentację przekonującą o tym, że powołana przez skarżącego przesłanka rzeczywiście w danej sprawie zachodzi. W sytuacji, gdy, tak jak w sprawie niniejszej, zostało podniesione, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), koniecznym zatem było precyzyjne wyjaśnienie, w czym - zdaniem skarżącego - oczywistość ta się wyraża, a także uzasadnienie tego stanowiska (por. np. postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531). Odwołanie się przez skarżącego do wymienionej przesłanki oraz ograniczenie się do, zacytowanego wyżej, lakonicznego stwierdzenia o oczywistej zasadności skargi, nie mogło być uznane za zadośćuczynienie wymaganiu uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. (por. aktualne w tym zakresie postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Sprzeciwia się temu zarówno brak podjęcia choćby próby przekonania Sądu o tym, że skarga istotnie jest oczywiście uzasadniona, jak i opaczne rozumienie tego pojęcia przez autora skargi. O oczywistej zasadności skargi nie decyduje bowiem, wbrew przyjętemu - jak można sądzić - założeniu, występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które jako samodzielna przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania powinno być również oddzielnie wykazane. Zasadność ta występuje w sytuacji, gdy naruszenie powołanych w ramach podstaw skargi przepisów prawa, jest na tyle widoczne i niewątpliwe, że jego stwierdzenie nie wymaga głębszej analizy konkretnej sprawy, a zarazem miało istotny wpływ na jej wynik (por. zachowujące aktualność w tym zakresie postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Chodzi zatem tylko o takie przypadki, w których już na pierwszy rzut oka skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie. W tym też kierunku powinny zmierzać argumenty mające stanowić uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność.

Odnosząc się do powołanej przez uczestnika przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., także nie sposób przyjąć, że wniosek skarżącego o przyjęcie skargi do rozpoznania został w tym zakresie prawidłowo uzasadniony. Skarżący, ograniczając się do przedstawienia w formie pytania istotnego - jego zdaniem - zagadnienia prawnego, nie podjął próby wykazania, iż problem ten jest na tyle istotny, że potrzeba jego rozstrzygnięcia przemawia za rozpoznaniem niniejszej skargi. Co więcej,

sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne w istocie za takie w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie może uchodzić. Zostało ono przedstawione jedynie w celu rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a zatem nie ma charakteru uniwersalnego, którym powinno się odznaczać (por. np. postanowienie SN z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, nie publ.). Powołanie się na potrzebę oceny przywołanego w skardze stanu faktycznego nie jest wystarczające dla uzasadnienia przesłanki polegającej na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Wobec powyższego, ponieważ skarga uczestnika dotknięta jest istotnym, nieusuwalnym brakiem odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, skargę tę należało odrzucić (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Z omówionych przyczyn orzeczono, jak w sentencji, stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c.